

Usnesení
Rady vlády pro lidská práva
ze dne 26. února 2009

k novelám exekucním řádu

Rada vlády pro lidská práva (dále jen „Rada“)

- I. s c h v a l u j e podnět Výboru pro občanská a politická práva;

- II. d o p o r u č u j e vládě, aby uložila ministru spravedlnosti, aby v legislativním procesu k novelám exekucního řádu zohlednil návrhy uvedené v podnětu,

- III. ž á d á předsedu Rady, aby v souladu s článkem 2 odstavcem 4 statutu Rady podnět prostřednictvím ministra pro lidská práva a menšiny předložil vládě České republiky;

- IV. ž á d á předsedu Rady, aby Radu na jejím příštím zasedání informoval o krocích učiněných k implementaci podnětu.

Příloha č. 1

Obecné zásady návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a jejich činnosti (exekuční řád) (dále jen „novela“):

1. Novela zachová stávající oprávnění soudů v otázkách konat dražební roky, rozhodovat o výtěžku prodeje věci nebo podniku, o pořadí pohledávek při rozvrhu a při ukládání pořádkových pokut a nepřenese je na soudní exekutory. V případě, že budou v novele tyto pravomoci přeneseny, bude zároveň zajištěna široká možnost dotčených osob vyvolat autoritativní soudní přezkum s odkladným účinkem.
2. Novela zachová stávající rozdělení pravomocí mezi exekutory, vykonavatele a jiné zaměstnance exekutora a nepovede naopak k posílení pravomocí zaměstnanců exekutora.
3. Novela zavede pro dohledové orgány nezávislé na Exekutorské komoře sankční aparát pro případ zjištění porušení zákona a zároveň zavede systém dohledu a sankcí nad Exekutorskou komorou.
4. Novela zakotví zákonnou výjimku z povinnosti mlčenlivosti, jde-li o prověřování podezření z trestné činnosti exekutorů.
5. Novela rozšíří kárné provinění o neuposlechnutí příkazů orgánů dohledu nad exekutory.
6. Novela zakotví přímo v zákoně zákaz zřizovat pobočky exekutorských úřadů.
7. Novela stanoví exekutorovi povinnost sdělovat soudu důvody pro zastavení exekuce, o kterých se dozví.
8. Při exekuci prodejem movitých věcí novela výslovně rozšíří výčet věcí, které nemůže exekutor zabavit o věci, u nichž je již při provádění soupisu zcela zjevné, že povinnému nepatří a o domácí zvířata s výjimkou těch, které slouží k podnikání¹.
9. Novela stanoví krátké lhůty v řádech dní k výplatě vymožených prostředků a odpovědnost exekutora za průtahy ve výplatě vymožených prostředků oprávněným, povinným i třetím osobám.
10. Novela zavede povinnost povinného nést náklady exekuce, je-li exekuce bezvýsledná.
11. Novela zruší ustanovení o smluvních odměnách exekutorů.
12. Novela zavede bezplatný přístup každého do Centrální evidence exekucí.

¹ Viz slovenská úprava dle zákona č. 233/1995 Zb., Exekučný poriadok, § 115 odst. 2 písm. c) – „Z exekúcie sú vylúčené...domáce zvieratá s výnimkou tých, ktoré slúžia na podnikanie,....“

Podnět Výboru pro občanská a politická práva,

k připravovanému vládním návrhu zákona, jímž se mění zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád)

Podnět Výboru vychází z práce a z dlouholetých zkušeností členů Výboru pro občanská a politická práva, především občanského sdružení Iuridicum Remedium, které se zabývá mimo jiné právním poradenstvím pro osoby, které se dostaly do problémů kvůli činnosti exekutorů, ať již jako povinní, oprávnění či třetí osoby. Sdružení se rovněž vyjadřovalo k předešlým návrhům na změny exekučního řádu (zákon č. 120/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů) včetně změny poslední, kterou Ministerstvo spravedlnosti uveřejnilo pro účely meziresortního připomínkového řízení po č.j. 161/2007-LO-SP/57 a která byla předložena Ministerstvem spravedlnosti vládě v září 2008 a následně předkladatelem stažena z jednání Legislativní rady vlády dne 27.11.2008. Poněvadž Výboru není známo, jak bude s tímto návrhem dále naloženo, reaguje ve svých doporučeních na většinu současných problémů vznikajících při exekuční činnosti, které by Ministerstvo spravedlnosti následně využilo při zpracovávání budoucích novel exekučního řádu.

K bodu 1. přílohy:

Hlavním účelem připravované tzv. střední novely exekučního řádu je odbřemenění soudů od formálních úkonů v exekučním řízení. V posledních verzi střední novely však šel přesun rozhodovacích pravomocí ze soudů na exekutory dále, než k rozhodování jen o „nesporných věcech“ nebo o věcech jen formálních jak bylo deklarováno. Na exekutory tak měla být přenesena soudní pravomoc (pouze s výjimkami odložení exekuce, zastavení exekuce a vyškrtnutí věci ze soupisu), doposud vyhrazená nezávislé moci soudní. S ohledem na povahu profese (závislost na finančním výnosu exekuce) i realitu řady excesů při výkonu exekuční a především ústavní stránku věci není tento přesun v žádném případě žádoucí. Exekutor nemůže být v žádném případě považován za nezávislý a nestranný tribunál, jak žádají mezinárodní závazky ČR.

S ohledem na rozpor s ústavním pořádkem (čl. 36 odst. 1 LZPS a čl. 6 odst. 1 Úmluvy) byl návrh střední novely stažen z projednávání Legislativní rady vlády.

Zejména je třeba trvat na zachování **rozhodovací pravomoci soudů v mnohdy silně sporných otázkách, rozhodnutích s značným zásahem do práv osob a otázkách, kde se negativně může promítnout finanční zainteresovanost exekutora. Platí to zejména o rozvrhovém řízení** při exekuci prodejem **nemovitostí a prodejem podniku**, (Dnes platí, že exekutor provádí pouze přípravné úkony pro rozhodnutí soudu o rozvrhu, neprovádí však rozvrhová jednání), o rozhodování o **uložení pořádkové pokuty** za neplnění součinnosti podle ex. řádu třetími osobami, o posuzování otázky **přiměřenosti bytové náhrady a výše pokuty, kterou se vymáhá nepeněžitě plnění. Vztahuje se též na** rozhodování exekutora o závazcích vydražitele při prodeji podniku či rozvrhu srážek ze mzdy více oprávněným.

Pokud by došlo k přesunu rozhodovacích pravomocí, odvolání proti rozhodnutím exekutorů k soudům by muselo být zajištěno tak, aby řízení splňovalo požadavky čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy, především by mělo být upraveno na zásadách úplné **apelace**. Jinak by nemohlo být řešení považováno za splnění ústavní zásady přístupu k soudu.

K bodu 2. přílohy:

V návrhu střední novely se objevily tendence posílit zejména postavení vykonavatele exekutora až do té míry, že by dokonce měl činit úkony jménem státu (vyplývalo by z odkazu na § 265 odst. 2 a 3 o. s. ř. a na § 46 vyhlášky č. 37/1992 Sb. o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy) , mj. vykonavatelé jsou oprávněni mimo jiné přijmout od povinného plnění, provést: odhad sepsaných movitých věcí, nebyl-li přibrán znalec, prodej sepsaných věcí v dražbě, vydání výtěžku z prodaných věcí oprávněným nebo jiným věřitelům, vydání odebraných peněz oprávněnému nebo jejich složení u soudu, výběr vymáhané částky z vkladní knížky nebo jí obdobné jiné formy vkladu a úkony potřebné k uplatnění práv z vkladních listů, akcií, směnky, šeku, jiného listinného cenného papíru nebo jiné listiny, jejíž předložení je třeba k uplatnění práva, úkony potřebné ke zpeněžení sepsaných zaknihovaných a imobilizovaných cenných papírů, vyklizení nemovitostí, staveb, bytů a jiných místností, odevzdání vyklizených věcí povinnému nebo zletilému příslušníku jeho domácnosti, předání vyklizených věcí do úschovy obci nebo jinému vhodnému schovateli, uložení klíče od bytové náhrady u orgánu obce nebo u soudu, prodej nevyzvednutých věcí a rozdělení výtěžku tohoto prodeje. Nelze naprosto připustit srovnatelná oprávnění soudního vykonavatele a vykonavatele exekutora, neboť vykonavatelé jsou vázáni pokyny soudce a vyššího soudního úředníka.

Vykonavatel exekutora je však zaměstnanec, na jehož kvalifikaci zákon neklade žádné požadavky, není dána jeho kárná odpovědnost, v praxi jde nezdělaná o osoby se základním vzděláním a přitom se denně dostávají do konfliktních a složitých rozhodovacích situací. Podle jedné větve judikatorního názoru nepoživá ochrany veřejného činitele jak bylo konstatováno v rozsudku Nejvyššího soudu, sp.zn. Tdo 478/2004, který vykládal § 89 odst. 9 t.z.

Taktéž další posilování oprávnění exekutorského koncipienta, mj. k vydávání exekučních příkazů naráží na požadavek předchozího získání kvalifikace před svěřením těch náročnějších úkonů (obdobně jako zákaz advokátního koncipienta zastupovat v některých zvláštních řízeních a případech). Jak uvádí respektovaná doktrína² „tímto opatřením má být zajištěno, že exekutorský koncipient, který nemá dosud potřebnou praxi a složenou exekutorskou zkoušku, nebude provádět nejsložitější úkony, které exekutor v rámci exekuční činnosti vykonává.“

K bodu 3. přílohy:

Stížností na exekuční činnost v současné době vyřizuje v rámci samosprávy Exekutorská komora a po linii státní správy ministerstvo spravedlnosti. V zákoně není upraven způsob, jakým ministerstvo s podanou stížností naloží, nejsou stanoveny ani lhůty pro vyřízení stížností. Stížnostní řízení nenese znaky spravedlivého procesu. Tzv. malá novela e.ř. zakotvila do zákona samozřejmě požadavky na součinnost exekutora při stížnostním řízení (předložit spis, podat vysvětlení), avšak zůstává zde zásadní a nepochopitelná mezera právní úpravy v případě zjištění pochybení exekutora v rámci dohledu. Ministerstvo zde nemá jedinou pravomoc ani nápravnou ani sankční (s výjimkou vytknutí drobných poklesků); je odkázáno na předání věci kárnému postihu v rámci Komory, který nefunguje uspokojivě.

² Kasíková, M. a kol. Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2005, s. 129.

Vycházíme-li z toho, že stát na exekutora deleguje výkon své činnosti, je jistě oprávněn tuto činnost kontrolovat a případná pochybení trestat. Opomenout nesmíme ani to, že dle § 4 zákona č. 82/1998 Sb. se za výkon státní správy považují též úkony soudního exekutora při výkonu jeho exekuční činnosti, sepisování exekutorských zápisů a činnosti vykonávané z pověření soudu; činnost exekutora se považuje za úřední postup. Stát proto dle § 3 písm. b) citovaného zákona odpovídá za škodu, kterou exekutor (úřední osoba) způsobí. Má-li stát nést odpovědnost za určitou činnost, kterou fakticky nevykonává (§ 32 odst. 3 EŘ), musí zajistit, aby tato činnost byla vykonávána v souladu s právem a trestat excesivní chování.

Není od věci zvolit konstrukci, která zakotví vztah mezi vyřizováním stížností Komorou a ministerstvem (hlavní odpovědnost za vyřizování stížností na činnost exekutora spočívá na Exekutorské komoře, která o všech podaných stížnostech a způsobu jejich vyřízení informuje ministerstvo, ministerstvo vyřizuje stížnosti v případech, kdy se stěžovatel domnívá, že vyřízení stížnosti ze strany Exekutorské komory je nedostačující (samozřejmě též může zahájit prověřování ex offo – považuje-li např. dle zprávy Komory stížnost za nedostatečně vyřízenou).

Sankce pro případ neplnění povinností Komorou již řeší tzv. mimořádná novela e.ř. navržená do zkráceného projednání parlamentem (vypořádání připomínek dne 18.2.2009), v případě jejího přijetí bude v tomto bodě podnětu Rady již vyhověno.

K bodu 4.přílohy:

Jak se v praxi ukázalo, povinnost mlčenlivosti může být zneužívána k maření vyšetřování resp. prověřování podezření z trestné činnosti pracovníků exekutorských úřadů. Kauza podezření na rozsáhlé podvody s fiktivním cestovním plzeňského exekutorského úřadu nemohla být díky povinnosti mlčenlivosti prověřena³. Podle § 31 odst. 2 e.ř. Komora může zprostit povinnosti mlčenlivosti, avšak tato to odmítla činit a kauzu „zablokovala“. I tato zkušenost s nezájmem Komory přispět k prověření nejen trestné činnosti uvnitř své profese, ale zároveň věci veřejného zájmu a jistě zvláštního zřetele hodných, hovoří pro zákonné omezení mlčenlivosti, které je ostatně známo i z úpravy např. bankovního tajemství. Obecně lze tvrdit, že zájem na umožnění postupu dle trestního řádu, tedy prověření podezření v trestné činnosti či trestní stíhání převažuje nad zájmy důvěrnosti řízení. Obdobně je výjimka z povinnosti mlčenlivosti stanovena v případě řízení kárného (§ 31 odst. 6 e.ř.).

Samotná povinnost poskytnout spisový materiál k tomuto cíli nevede, zatím ani tato povinnost v platné úpravě absentuje (byla však součástí poslední věrže návrhu tzv. střední novely e.ř.).Navrhujeme proto stanovit výjimku z povinnosti mlčenlivosti⁴ v těchto případech, jinak je umožněna blokáce odhalování trestné činnosti.

K bodu 5. přílohy:

3 Mj. deník Právo ze dne 28.01.2008, str. 4 Jan Rychetský *Exekutoři porušili zákon, ale jsou beztrestní* („Někteří exekutoři v Česku nejsou trestně postižitelní. Je to patrné na případě dvou exekutorů z Plzně.Provozovali nezákonné pobočky a jsou v podezření, že tisícům lidí naučtovali mastné cestovné za nevykonané návštěvy. Exekutorská komora je nezabavila mlčenlivosti a policie proto případ odložila.“)

4 Např. podobnou formulací jako v zákoně o bankách, kde je povinnost mlčenlivosti vyloučena pro úkony a šetření bankovního dohledu (§ 25a odst. 3: Za porušení povinnosti mlčenlivosti se při dodržení zákonných podmínek nepovažuje poskytnutí informací získaných v souvislosti s výkonem bankovního dohledu nebo doplňkového dohledu....“)

Definice kárného provinění není postačující a neodpovídá potřebám praxe jak dokazuje bohatá kazuistika. **Je nutné, aby bylo minimálně dále upraveno, že exekutor odpovídá za neuposlechnutí příkazů státního dohledu a dohledu Komory.** Exekutor je jmenován nikoli do funkce, nýbrž do exekutorského úřadu - musí být proto dána i **odpovědnost exekutora za fungování tohoto úřadu a za jednání jeho zaměstnanců, včetně odpovědnosti kárné.**

Navrhovaná změna souvisí s návrhem (nezbytného) obohacení státního dohledu o nápravné mechanismy. Měla by však samozřejmě dopadat i na neuposlechnutí příkazů dohledu po linii samosprávné. Jde o samozřejmý požadavek, absence tohoto ustanovení v platném zákoně je nejspíše opominutím.

K bodu 6. přílohy:

Zákaz zřizování poboček zatím stanoví pouze stavovský předpis. Jejich provozování však je porušením zákona i tak – dochází k porušení povinnosti mít spis v kanceláři exekutora tak, aby byly kdykoli přístupné (§ 93 odst. 1 e.ř.). Zásadní problém (a motiv existence) nelegálních poboček však spočívá ve vyčíslování nákladů na cestové – ač je ve skutečnosti nepoměrně nižší, účtováno bývá jako cesta ze sídla exekutorského úřadu. Podle střízlivých odhadů se na úkor povinných obohatí konkrétní exekutorský úřad podezřelý z provozu řady poboček za pět let při zhruba 55 tisících úspěšných exekucích (při odhadu fiktivního účtování cesty Praha – Plzeň ve výši 1700,- Kč dvěma třetinám dlužníků) o 63 000 000 Kč5.

Je zřejmé, že naprostá většina povinných nemá kapacitu se proti nadhodnoceným nákladům exekuce bránit, předně proto, že o existenci poboček nemá povědomí. Problém je vnímán i Exekutorskou komorou, která dle něj komora kvůli filiálkám podala již několik kárných žalob a připravuje další kroky.

K bodu 7. přílohy:

V souvislosti s aktuální i navrhovanou úpravou (viz návrh střední novely e.ř.) je vhodné uzákonit pro exekutora povinnost, aby důvody pro zastavení exekuce, o kterých se dozví, sdělil kvalifikovaně soudu, který v obou případech rozhoduje o zastavení exekuce.

Pokrývá tak případy, kdy důvod např. vadný exekuční titul, dán je, oprávněný však nesouhlasí se zastavením exekuce a povinnému není důvod pro zastavení exekuce znám. Je třeba si uvědomit, že zastavení exekuce je pokrývá mnohem více situací a je mnohem častější způsob obrany než odvolání proti usnesení o nařízení exekuce. Důvody zastavení exekuce spočívají dle § 268 o.s.ř. zejména v tak zásadních skutečnostech jako je nevykonatelnost exekučního titulu, jeho pozdější zrušení v rámci mimořádných opravných prostředků, zánik exekučovaného práva, postih majetku narušující práva třetích osob či i velmi časté mezitímní dobrovolné splnění exekuce. Je zcela legitimní, aby exekutor, coby nositel veřejné moci případy, kdy tyto silné důvody zastavení exekuce dány jsou a nikdo z účastníků je neuplatí, ve veřejném zájmu tento stav neignoroval a sdělil soudu.

K bodu 8. přílohy:

V souvislosti s četnými excesy při mobiliárních exekucích vyvstala potřeba zákonem stanovit zákaz zabavení věcí, které zcela zřejmě povinnému nepatří (např. dětské sportovní vybavení u dospělého povinného, zařízení v bytě, kde má povinný řadu let pouze trvalý pobyt a lze zjistit,

5 Týden, Tomáš Menschik, *Exekutoři mají snové zisky z nelegálních poboček*, online: http://www.tyden.cz/rubriky/byznys/cesko/exekutori-maji-snove-zisky-z-nelegalnich-pobocek_12794.html

že se zdržuje jinde apod.). Ukazuje se, že spoléhání se na to, že exekutoři budou vykládat termíny „byt povinného“ a „věci povinného“ v souladu s faktickým stavem, který náležitě zjistí, není vždy na místě mj. i proto, že fakticky rozhodují a právo aplikují v těchto případech zaměstnanci exekutora, vykonavatelé.

Problém je dále umocňován častým podhodnocením ceny věcí při prodeji v dražbě a absencí zákonného zákazu prodeje věcí, ohledně nichž byla jejich vlastníkem podána vylučovací žaloba.

Navrhujeme podle vzoru slovenské úpravy doplnit zákaz mobiliární exekuce o domácí zvířata bez hospodářského využití jak z důvodu humanizace exekucí, tak z důvodu welfare zvířat a v neposlední řadě k nevýznamnému výtěžku.

K bodu 9. přílohy:

Problém průtahů ve výplatě vymoženého plnění pociťuje i zákonodárce, když stanovil v návrhu poslední verze střední novely e.ř. lhůtu 1 měsíce (bod 45. –změna § 46 odst. 5:). Povinnost by měla dopadat na stav, kdy jsou vymožené prostředky na účtu exekutora a jeho jediná povinnost již spočívá v jejich rozeslání oprávněnému, ale někdy též povinnému (je-li výtěžek např. prodeje nemovitosti vyšší než dluh s náklady exekuce) či dalším osobám. Otázku částečných plnění a účelnosti jejich zaslání lze vhodně nastavit, tato situace by však neměla být argumentem pro plošné odmítnutí obecné lhůty k výplatě.

Máme za to, že navrhovaná lhůta pro vyplacení vymoženého plnění oprávněnému v délce 1 měsíce je neodůvodněně dlouhá, stanovená lhůta by měla zohledňovat zájmy oprávněného (který čeká na vymožené své pohledávky celé nalézací řízení i exekuční řízení), nikoli administrativní zájmy exekutorského úřadu, zvláště při trojnásobné odměně exekutora oproti soudnímu výkonu rozhodnutí.

K bodu 10. přílohy:

Povinnost oprávněného nést náklady exekuce vždy, je-li exekuce bezvýsledná nedůvodně přesouvá riziko podnikání v případě neúspěšné exekuce z exekutora na oprávněného. Pokud by náklady exekuce byly v souladu s logikou věci k tíži povinného, nezbavuje se exekutor možnosti tyto prostředky vymoci. Podle empirických zkušeností v průběhu času šance na vymožení prostředků z povinných stoupá. To v kombinaci se stavením promlčení během exekučního řízení a neomezené délky exekučního řízení, pokud je co vymáhat, riziko exekutora, že své náklady nevymůže podstatně snižuje.

Je třeba rovněž zohlednit, že náklady exekuce jsou v případech neúspěšných exekucí často určeny paušální částkou, uzákoněnou v poměrně velkorysé výši, a takováto pohledávky pak nemusí představovat reálné vynaložení prostředků (resp. zpravidla nepředstavuje, v případě, že jsou vynaložené náklady vyšší, jsou v této vyšší částce uplatňovány).

Lze argumentovat názorem Ústavního soudu:⁶ „Exekutor vystupuje při své činnosti v postavení podnikatele podle obchodního zákoníku. Podnikáním se rozumí činnost, prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku. Z této definice vyplývá základní charakteristika postavení podnikatele - soustavná činnost prováděná za účelem dosažení zisku a ve vztahu k oprávněnému na vlastní riziko. Je třeba zdůraznit, že exekutor jako podnikatel má z úspěšného provedení exekuce zisk

6 Usnesení Ústavního soudu ČR, sp. zn. II. ÚS 150/04.

(odměnu), ale současně nese i riziko spočívající v tom, že majetek povinného nebude dostačovat k uspokojení oprávněného, ale i nákladů exekuce.

Toto riziko nelze bezdůvodně přenášet na osobu oprávněnou. “ Tuto skutečnost je třeba vidět i ve světle rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (Van der Musselle proti Belgii), v němž bylo zdůrazněno, že rizika podstupovaná v souvislosti s výkonem určité profese, kam spadá i riziko neuhrazení odměny za odvedenou práci, jsou vyvažována výhodami souvisejícími s touto profesí. Tyto závěry lze bez dalšího vztáhnout i na činnost a postavení soudního exekutora, v jehož případě riziko neuspokojení zákonných nároků, má protihodnotu v podstatě v jeho monopolním postavení na provádění výkonu rozhodnutí.⁷

K bodu 11. přílohy:

Zákon (§ 46 odst. 2 e.ř.) stanoví, že exekutor by měl všechny exekuce vyřizovat v pořadí, v jakém mu byla doručena usnesení o jejich nařízení. Všem exekucím by měl věnovat stejnou pozornost a veškerou exekuční činnost vykonávat stejně pečlivě s využitím všech prostředků daných zákonem (mj. § 33 e.ř., § 34 e.ř.), aniž by některou z nich jakkoli zvýhodňoval. Není tedy jasno, kdy, v jaké výši a hlavně za co může být smluvní pokuta exekutorem požadována. Oprávnění exekutora sjednat smluvní odměnu je v rozporu s deklarovanou zásadou nezávislosti a nepodjatosti exekutorů. V kontextu s ustanoveními zejména § 2 a § 46 odst. 3 a dalšími upravujícími nezávislost a nepodjatost exekutorů jde o ustanovení zcela cizorodé. Při splnění všech zákonných postulátů by vlastně exekutor neměl „smluvnímu“ oprávněnému co nabídnout jako protihodnotu sjednané smluvní odměny. Při uzavření zvláštní smlouvy za smluvní odměnu se i tak nevěrohodný požadavek nepodjatosti exekutora stává zcela iluzorním.

K bodu 12. přílohy:

Nelze souhlasit s konstrukcí úplatnosti poskytování údajů z Centrální evidence exekucí. Aktuální nastavení úhrad za výpis z CEE je značně vysoké a postrádá odůvodnění kalkulace této výše. I v porovnání s úhradami za poskytnutí výpisu z katastru nemovitostí či obchodního rejstříku jde o částku značně přemrštěnou.

Naléhavě doporučujeme **minimálně zavést konstrukci, která by informace v podobě elektronického přístupu k online databázi (bez povahy veřejné listiny) byla zdarma a poskytnutí listiny s razítkem Exekutorské komory by případně bylo za odměnu**, obdobně jako výpisy z obchodního rejstříku. I tak je výše odměny nebyvale vysoká a spíše komerční povahy než povahy úhrady nákladů.

Právní úprava ostatně dnes **postrádá popis reálné podoby získávání informací a s ní související podoby úhrad** (čistě elektronický způsob by vyžadoval nutnost identifikace žadatele či tvorby uživatelských účtů, předplacených kont apod., přičemž ani jedno vyhláška neupravuje).

Připomínáme, že poskytování úhrad bylo vloženo do zákonného zmocnění (§ 125 odst. 5 e.ř.) dodatečně a to na základě nápravy protiústavnosti stavovského předpisu Exekutorské komory účinného od 1.1.2007 o úhradě z centrální evidence exekucí i pro nečleny Komory.

⁷ Shodně Ústavní soud, sp. zn. Pl. ÚS 20/04.

